

rezerwy (Stille-Reserve-Klausel) w § 8 lit. c) KStG w przypadku zmiany udziałowców przedsiębiorstwa, które nie wymaga restrukturyzacji dochodzi do odliczenia i przeniesienia strat do wysokości cichej rezerwy. W związku z tym uregulowanie dotyczące cichej rezerwy może być w stosunku do przedsiębiorstw, które nie wymagają restrukturyzacji uważane za odpowiednik klauzuli przewidującej możliwość przeniesienia strat obowiązującej względem przedsiębiorstw znajdujących się w sytuacji kryzysowej, ponieważ w innym przypadku przedsiębiorstwa wymagające restrukturyzacji zostałyby potraktowane mniej korzystnie także na poziomie strukturalnym.

— Kwestionowane przez pozwaną odmienne traktowanie przedsiębiorstw wymagających i niewymagających restrukturyzacji przez klauzulę przewidującą możliwość przeniesienia strat nie stanowi w tym zakresie środka o charakterze selektywnym, lecz konkretyzację zasady proporcjonalności obowiązku podatkowego względem uzyskiwanego dochodu, znajdującej od zawsze oparcie w konstytucji niemieckiej (Grundgesetz). To odmienne traktowanie stanowi element wewnętrznej logiki systemu referencji. Klauzula przewidująca możliwość przeniesienia straty jest więc w tym zakresie zgodna z podstawowymi i wiodącymi zasadami niemieckiego systemu podatkowego.

— Z punktu widzenia podstawowych zasad systemu wprowadzenie klauzuli przewidującej możliwość przeniesienia straty w § 8 lit. c) KStG stanowi w każdym razie środek „uzasadniony przez charakter bądź wewnętrzną strukturę systemu podatkowego”, który odzwierciedla jego wewnętrzną strukturę jedynie w części.

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-289/11)

(2011/C 238/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlin, Niemcy), DB Energie GmbH (Frankfurt am Main, Niemcy), DB Schenker Rail GmbH (Mainz, Niemcy), DB Schenker Rail Deutschland AG (Mainz, Niemcy) (przedstawiciele: W. Deselaers, J.S. Brückner oraz O. Mross, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 marca 2011 r., doręczonej w dniu 29 marca 2011 r., w sprawie przeprowadzenia kontroli;
- stwierdzenie nieważności każdego środka podjętego w wyniku kontroli przeprowadzonej na podstawie tej niezgodnej z prawem decyzji;
- nakazanie w szczególności Komisji, pod groźbą stwierdzenia nieważności przez Sąd przyszłych decyzji Komisji, zwrotu

wszelkich kopii dokumentów, które zostały wykonane w ramach kontroli; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 1774 z dnia 14 marca 2011 r. (sprawa COMP/39.678 i COMP/39.731) w sprawie przeprowadzenia kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenie Rady⁽¹⁾ (WE) nr 1/2003 w spółce Deutsche Bahn AG oraz u wszystkich bezpośrednio lub pośrednio kontrolowanych przez nią osób prawnych w związku z rzekomym faworyzowaniem przedsiębiorstw zależnych poprzez system rabatów przy dostawach energii elektrycznej na potrzeby kolei.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa podstawowego do nienaruszalności miru domowego poprzez brak uprzedniego przedstawienia prawnie uzasadnionego zezwolenia.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznego środka zaskarżenia w związku z brakiem uprzedniej sądowej weryfikacji pod względem faktycznym i prawnym decyzji w sprawie nakazania kontroli.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony poprzez nad wyraz obszerny i nietypowy opis przedmiotu kontroli („fishing expedition”).
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Decyzja w sprawie nakazania kontroli ma charakter nieproporcjonalny, ponieważ system rabatów przy dostawie energii elektrycznej na potrzeby kolei jest od lat praktykowany przez skarżącą w sposób transparentny, wielokrotnie podlegał kontroli przez niemieckie organy oraz sądy i został oceniony jako zgodny z prawem kartelowym, a odpowiedź na mające decydujące znaczenie z punktu widzenia Komisji pytanie, czy system rabatów jest „obiektywnie uzasadniony”, mogłaby być udzielona w drodze mniej uciążliwego środka — zwykłego żądania informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 [traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s.1)]

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2011 r. — Deutsche Bahn i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-290/11)

(2011/C 238/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bahn AG (Berlin, Niemcy), DB Mobility Logistics AG (DB ML AG) (Berlin, Niemcy), DB Netz AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy), Deutsche Umschlagengesellschaft Schiene-Straße mbH (DUSS) (Bodenheim, Niemcy), DB Schenker Rail GmbH (Moguncja, Niemcy), DB Schenker Rail Deutschland AG (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: W. Deselaers, J.S. Brückner i O. Mross, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pokontrolnej Komisji z dnia 30 marca 2011 r., doręczonej w dniu 31 marca 2011 r.;
- stwierdzenie nieważności wszystkich środków, jakie zostały zastosowane po przeprowadzeniu kontroli, na podstawie tej niezgodnej z prawem decyzji;
- zobowiązanie w szczególności Komisji do zwrotu wszystkich kopii dokumentów, które zostały sporządzone w ramach kontroli, pod rygorem stwierdzenia przez Sąd nieważności przyszłych decyzji Komisji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 2365 z dnia 30 marca 2011 r. (sprawy COMP/39.678 i COMP/39.731) zarządzającej przeprowadzenie kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ w przedsiębiorstwie Deutsche Baon AG, a także we wszystkich osobach prawnych kontrolowanych przez nią bezpośrednio lub pośrednio, w odniesieniu do możliwego stosowania antykonkurencyjnego modelu wykorzystywania strategicznej infrastruktury, którą zarządzają spółki należące do koncernu DB, oraz świadczenia usług w sektorze kolejowym.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie prawa podstawowego do nienaruszalności miru domowego poprzez brak uzyskania uprzedniej zgody sądu.
- 2) Zarzut drugi: naruszenie prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego, ze względu na brak możliwości przeprowadzenia uprzedniej kontroli sądowej decyzji pokontrolnej, zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym.
- 3) Zarzut trzeci: niezgodność z prawem decyzji pokontrolnej polegająca na tym, że w decyzji tej oparto się na informacjach uzyskanych przez Komisję przy wykonywaniu decyzji pokontrolnej dotyczącej systemu rabatów w dziedzinie trakcyjnej energii elektrycznej, w ramach bardzo szerokiego dochodzenia („fishing expedition”), a zatem z naruszeniem prawa do obrony skarżących.
- 4) Zarzut czwarty: naruszenie prawa do obrony, ze względu na nadmiernie obszerny i nieskonkretyzowany opis celu kontroli.
- 5) Zarzut piąty: naruszenie zasady proporcjonalności przez to, że Komisja nie posiada kompetencji ze względu na cel kontroli, a w każdym razie mogła uzyskać stosowne informacje od właściwej Bundesnetzagentur [federalnej agencji ds. sieci], względnie w drodze skierowania do skarżących zwykłego żądania przedstawienia informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2011 r. — Cemex i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-292/11)

(2011/C 238/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Skarżące: Cemex S.A.B. de C.V. (Monterrey, Meksyk), New Sunward Holding BV (Amsterdam, Niderlandy), Cemex España, SA (Madryd, Hiszpania), CEMEX Deutschland AG (Düsseldorf, Niemcy), Cemex UK (Egham, Zjednoczone Królestwo), CEMEX Czech Operations s.r.o. (Praga, Republika Czeska), Cemex France Gestion (Rungis, Francja), CEMEX Austria AG (Langenzersdorf, Austria) (przedstawiciel: adwokat J. Folguera Crespo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 30 marca 2011 r.; tytułem żądania ewentualnego stwierdzenie nieważności tego przepisu w części, w jakiej zwolnieni to skarżących z obowiązku dostarczenia informacji, których dotyczą pytania zamieszczone w załączniku I do tej decyzji, w zakresie w jakim przekracza to granice jakie wyznaczają Komisji przepisy i zasady prawa Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argument

Przedmiotem skargi jest decyzja Komisji z dnia 30 marca 2011 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie COMP/39.520 — Cement i towary cementopodobne.

Skarżące przedstawiają sześć zarzutów w uzasadnieniu skargi.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.
 - Skarżące twierdzą, że Komisja przekroczyła granice, jakim przepis ten i orzecznictwo Trybunału poddają wykonywanie przez nią uprawnień, domagając się od skarżących dostarczenia informacji, o których Komisja wie, iż skarżące ich nie posiada. Z drugiej strony skarżące dodają, iż Komisja wymaga od nich, nie tylko by dostarczyły jej wymaganych informacji, ale także by przetwarzały miliony danych o charakterze gospodarczym, nakładając na nie należący do jej zadań obowiązek przeprowadzenia dochodzenia.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1/2003.
 - Zdaniem skarżących Komisja wymaga dostarczenia informacji, które nie są konieczne dla przeprowadzenia kontroli stwierdzonych przez nią praktyk ograniczających konkurencję, o których mowa w decyzji. Chodzi tu o informacje, które nie pozostają w jakimkolwiek związku z przedmiotem dochodzenia lub informacje powszechnie dostępne, informacje, które zostały już przekazane w odpowiedzi na wcześniejsze żądania lub o prace polegające na przetwarzaniu danych.